

«Чому ти серце, все болиш частіш?...»

Драч Іван Федорович

Чому ти серце, все болиш частіш?
Пора б тобі вже бути бронзовіш,
А ти кипиш, од муки розпанахане,
Вогонь горить буйніш — не тихне і не тахне.
Я чую, як в мені у золотім вогні
Жар-птиця фенікс зводиться на дні,
Як бавить пір'я, як поводить оком
І в кожні пологи разить електрошоком.
До краю розшматовує істоту,
Буденну і тверду мою достоту,
Доценту вимордовує, розкраює,
Жахає пеклом, де там к бісу раєм!
Злітає, мов з гнізда, ламає жахно ребра,
Душі бездушно полишає жебра,
Із лютістю нещадною мене
Лиш попелом на сторони війне
І геть злітає горда — неймовір'я, —
Мені перо лишивши, мале пір'я,
Яким пишу про клекіт сонця спомин,
Весь знищений і чорний — в сажі комин!
Я довго гою свої дивні рани,
Все кутаю в канупери й катрани,
Закаююсь горіти в тому грищі,
Ледь зводжуся на власнім попелищі!
Аж чую — знов! Знов золоте пташатко
Мене жахає вогняним початком,
В'є фенікс знову золоте гніздів'я,
Меча загнавши в душу по руків'я!..

Постійна адреса: http://ukrlit.org/drach_ivan_fedorovych/chomu_ty_sertse_vse_bolysh_chastish